

Querros

AZ ISMERT

VILÁG

HISTÓRIÁJA

„Fiam, ne állítsd magadról, hogy bölcs vagy, ha tulajdon szülőfalud határánál tovább még nem jártál. S kinevetlek akkor is, ha azt mondod, láttál már nagyvárosokat, mert kerek e világ nagyobb csodákat és titkokat rejt, mintsem azt emberi eszünk felfogná. Eléd tárom most hát mindenségünk történetének egy részét, melyet számos tudós gyűjtött össze hosszú és porlepte évek alatt; de ez is csak csekély szelet, hisz nem élt, és nem is él soha olyan férfi vagy asszony, aki ismerné a teljes történetét...”

Azt minden kisgyermek tudja, hogy világunk felfoghatatlanul hatalmas, és bejárásához egy élet is kevés. Vénasszonyok mesélnek téli tüzek mellett unokáiknak a békés népekre leselkedő rettenetekről, veszélyes haramiákról és nekünk furcsának tűnő szerzetekről. Emberekről, akik ugyanúgy néznek ki, mint mi magunk, de számunkra idegen isteneket imádnak.

A tudós bölcsek tényeire természetesen tucatjával jutnak a valótlan, képzelet szülte dajkamesék, melyek viszont sokkal népszerűbbek és ismertebbek Querros-szerte, mint az okulásul szolgáló tények. Jelen kódexem célja nem más, mint elosztatni világunkról a sötétségben gyökerező babonákat, és helyébe a tudás magjait ültessem.

Úgy vélem, majdan elkészülő munkám példányainak országunk minden településén jelen kell lennie, legyen szó pár lelkes falvacskáról vagy a három legfőbb városról, s az írástudatlanok számára papok, tanítók olvassanak fel, hogy mindnyájan megismerhessék a nagyvilágot.

Egnor Királyság

Jelen fejezetben nagy múltú és dicsőséges országunk történetét vetem papírra, oly régre visszanyúlóan, ameddig csak szorgos írnokaink feljegyzései (megvannak). Természetesen a mondák és mítoszok jóval korábbi korszakokról szólnak, de most hagyjuk az öregekre a hiedelmeket.

A nemes múlt

Az Ötödkor elején emelkedett fel országunk, szinte a semmiből, és a múlt nélküli Vaspörölyös Egnor vad hódításainak köszönhetően a birodalom hamarosan magába olvasztotta a környék kisebb-nagyobb uradalmait, népeit. Mintegy ezer esztendő alatt a legbefolyásosabb, leghatalmasabb országgá nőtte ki magát. A történelmet számos kisebb és nagyobb csata vérfoltjai pecsételik meg, de egyetlen háborúval töltött esztendőre három békés, bőséges aratással teli év jutott, hála az Egnordinasztia erőskezü és megfontolt vezetésének. Az uralkodócsalád példátlan módon ennyi időn keresztül mind a mai napig egyenes ágon fennmaradt,- a trónviszályok és szövevényes családfák históriájának ecsetelése viszont nem az én asztalom. Kitűnő és példás pontosságú mű a témában Lacan Magannor mester „*A nemes Egnorok származásának rangos története*”.

A békés és büszke jelen

Mivel országunk a kontinens szívében található, s a kereskedőutak java áthalad rajta, minden faj képviselői megtalálhatóak, még ha ez hihetetlenül is hangzik azok számára, akik a félreesőbb vidékeken élnek le egész életüket, és sosem hozta őket össze a sors elfekkel, orkokkal, félszerezetekkel, vagy egyéb fajok fiaival.

A birodalom hatalmas területeinek, jó minőségű földjeinek köszönhetően önfenntartó, valamint jövedelmei nagy részét a karavánok, kereskedők megvámolásából szerzi. Adót fizetnek az egyszerű népek is, de az általános jólétnek, valamint a sarc csekély mértékének köszönhetően ez nem jelent megterhelést.

Az Egnor királyság élén jelenleg IV. Agan-Egnor áll, kinek hitvese Sienne Úrhölgy. A korona mindig az elsőszülött fiúra száll. A királyt a hattagú tanács segíti, kik a hat tartományból kerülnek ki.

Írnokaink lelkes és fáradhatatlan munkájának köszönhetően hozzátétőlegesen tudjuk a határainkon belül élő népek számát is, mely négy és ötmillió lélek közé tehető. Az emberek legnagyobb számban a Csőrnelküli Istent tisztelik, templomai az ország legeldugottabb szegleteiben is megtalálhatóak.

Bevallom, szeretett országom története és földrajza a nagy szenvedélyem, s hosszú könyveket tudnék megtölteni apró viselt dolgaival, de feljebbvalóim meghagyták nekem, hogy csupán az alapvető részletekre törekedjem.

Jelentősebb városok

Meddan, a főváros: Nevezik még a Királyok Városaként. Nem a legnépesebb település az országban, de innen kormányozza birodalmát a király, minden lovagrend képviselteti magát, valamint a legtöbb

istennek van temploma, szentélye. Lakosai jómódúak, a városőrség erőskezű fellépésének köszönhetően a koldusok, kéregetők eltűntek az utcákról. Körülbelül negyvenezer fő él Meddanban.

Hattan: Nevezik még az Emberek Városaként. Az ország legnagyobb, Querros legnagyobb városa. Szöges ellentéte a nyugodt és rendezett Meddannak, itt állandóan zajlik az élet, a legsötétebb éji órákon is bárki zűrzavarba keveredhet. Számos kereskedőcég, tudósrud és más fajok egyedei nyüzögnek megállás nélkül. Sokan, ha egy kis nyugalomra vágnak Hattan káosza után, a fővárosban keresnek menedéket. Lakosainak számáról nincs pontos adat, a becslések alapján egymillió fő.

Rualan: A királyság harmadik legnépesebb városa, mely nem oly vad és háborgó, mint Hattan, de nem annyira mesterkelt, mint Meddan: lakossága hatvanezer főre rúg, mérsékelt biztonság jellemzi. Kézművesek, iparosok és művészek lakják: a várost a Déli Lankák erdőségei teszik igazán festőivé, s igazán népszerűvé a festők, bárdok és szerelmesek számára.

Geográfia

Szükségét érzem, hogy nemes országunk elhelyezkedését s domborzatát is alaposabban taglaljam, hiszen az egyik tartomány szélén élő jámbor földműves nem tudja, milyen szépséges bájjal rendelkezik a királyság túlsó fertálya.

A Déli Lankák a királyság keleti és déli részein terülnek el, hatalmas erdőségekkel borított dombvidék. A népek főként vadászattal és fakitermeléssel foglalkoznak, s itt teremnek az ország legédesebb borai, többek közt a Querros-szerte kedvelt Sárkányvér és Leányszív.

Az ország északnyugati részére már a Márvány-hegység lábai nyúlnak, így földünk tökéletesen el van látva erős kövekkel. A királyság legmagasabb pontjai szöknek itt égbe, egyes csúcsokon még a hó sem ritka, habár világjárta kalandorok szerint a messzi kelet s észak bércei közt a mi hegyeink csupán vakondtúrásnak tűnnek.

Nyugat s északkelet termőföldjei a legkiválóbbak, megterem itt minden, mire dologkedvelő népeknek csak szüksége lehet; s a folyók halakban dúskálnak, nem csoda hát, hogy gyümölcseinket, gabonáinkat és zöldségünket a világ minden pontjára viszik a sokatjárt kalmárok.

Az országunk szinte önfenntartó, vasércen, ritka fűszereken és ajzószeren, valamint a zord észak állatainak prémein kívül mindent megtermelünk magunknak s nem szorulunk rá a külvilág segítségére.

Az Egnor Királyságban a két legnagyobb kereskedőút találkozik: az Árnyas út, mely kelet-nyugat irányban szeli át Querrost, s az Északi út, mely a félszerzetek déli partjaitól a zord északi sziklákig vezet. Száz esztendővel ezelőtt másutt állt még a metszéspont, de napjainkban hozzávetőlegesen nyolc mérfölddel északabbra kanyarodott el az út.

Más vidékek, melyekről az Egnor Királyság lakosainak tudni ildomos

Szükségét érzem hogy a világ többi pontjának létezéséről is szóljak az egyszerű népeknek. Hiteles elbeszélők elmondása alapján a félszerzetek földjeinek legdélebbi csücskétől az orkok zord földjének északi szegletéig bejárni több, mint egy esztendő vesz igénybe lóháton. De a nyugati Quosun-tenger köves partjaitól a keleti Törpe-Tárnáig az út hossza ismeretlen, hiszen kevés oly kalandra termett lélek született még az istenek ege alatt, aki vállalkozott volna toronyiránt átszelni a kontinenst: mindenki a hatalmas kerülővel járó északi utakat veszi igénybe.

Querros vidékei és országai

Az emberek országai

Hatunnia

Az Egnor Királyságot északról határolja. Habár országuk közel akkora, mint a mi földünk, a rajta élő népek száma körülbelül feleakkora. Hatunnia java része az Ezüst-hegység bércei között fekszik, s csupán kevés hányada terül el termékeny alföldön. A hegyekben kis falvacskákban, törzsekben élnek a kívülállók számára komornak és szótlannak tűnő emberek. Jószerével kecske,- ló,- és birkatenyésztésből élnek, s ahogy a legelők kívánják, gyakran költöznek, évente akár többször is. Fővárosuk,- s szinte egyetlen központosított településük, Alagar a nyugati alföldön terül el. Más fajok képviselői nagyon ritkák s kevésbé megtűrt szerzetek arrafelé. Az zöldségek és gyümölcsök, gabonafélék java részét az Egnor Királyságból hozzák be. Húsokat, gyapjút és csontból, szaruból készült használati eszközöket visznek ki.

Országuk élén a Kagán áll, kinek a kisebb-nagyobb törzsek nemzetségfői adóznak anyagi javakkal, s ha szükség hozza, fegyverrel.

Tualoss

Messze északon, a havas tenger partján terül el ez a Hatunniával határos, s közel egyező méretű ország. Keleti fertályát magas hegységek és dús fenyvesek alkotják, míg déli s nyugati gyepein jó minőségű termőföldek vannak,- ám a hideg éghajlatnak köszönhetően számunkra ismeretlen növényfajták teremnek meg, s a tenger ellátja őket bőséges adományaival. Erdeik prémes vadakban dúskálnak, melyek legfőbb kiviteli áruai a zöldségek mellett. Gabonafélék, gyümölcsök, borok a legkapósabb holmik errefelé a kalmárok szekereiről.

Tualoss lakosai magas, délceg és szalmaszín hajú népek, harcban ugyanolyan serények, mint munkában. Hegyeikben ezüstöt bányásznak, s Querros-szerte híresek gyönyörű ötvösmunkáik. A hegyekben gyakran akadni orkokra, kik délre igyekeznek sokszor ismeretlen célokból, így a tualoss népek legényei szívesen mulatják az időt verekedéssel az idegen faj képviselőivel szemben.

Az ország élén Tirlath király áll jelenleg, habár a nemesi viszályoknak köszönhetően hatalma bizonytalan lábakon áll. Néhány nagyobb város akad csupán Tualossban, az emberek szívesebben élnek kisebb falvakban vagy tanyákon.

Khulósia

Délen elterülő kis ország az övék, melyet délről a Gyöngy-tenger, míg északról az Egnor Királyság fog közre. Tulajdonképpen városállamok szövvényes szervezete, melyek hol háborúban, hol békeességben állnak egymással, s a rossz szájak szerint olykor elég egyetlen hibás borszállítmány egy újabb csata kirobbanásához.

Kinézetre a khulós ember a legkülönösebb fajtánkból: fekete hajjal születik, de már fiatalon, 12-13 éves korukban elkezdenek őszülni. 20 éves korukra teljesen szürkévé válik a hajuk, és ez a folyamat nagyjából 40 éves korukig tart. E kor fölött már hófehér hajzattal rendelkeznek. Szemük színe szürke. Mondják, ők tán a régi korok dicsőbb népeinek leszármazottai, de erről ma csupán félig elfeledett mesék szólnak.

A városállamokat körülvevő területeken szőlőt, olivát, és különleges, ritka gyümölcsöket termesztnek. Ha hihetünk a szóbeszédnek, Querros legtehetségesebb s leghírhedtebb örömlányai mind a khulós városállamokban tanulták ki mesterségüket.

Ércek, fa és sör az, ami legkelendőbb idegen földek javai közül.

Kereskedőhercegségek

Öt kisebb hercegség szoros kapcsolatáról, mondhatni betyárbecsületéről van szó. Egyezség áll fenn köztük, mely jóval biztosabb, mint a khulós szövetségek, habár mindegyik a maga érdekeit nézi. Kalmárjaik a világ minden szegletében felbukkannak, a legkülönlegesebb portékákkal üzletelnek, s hamar megkopaszthatják a figyelmetlen alkudozót.

Mintegy kétszáz esztendővel ezelőtt emelkedtek fel szinte a semmiből, de rövid időn belül hatalmas befolyásra tettek szert, s mára nélkülözhetetlenné váltak Querros-szerte: áruik mindig kifogástalanok, és az egzotikus holmik is eljutnak a legelzártabb vidékekre, s nem utolsó az információ, melyet hoznak-visznek, így a hírek gyorsan bejárják a világot.

A kereskedőhercegségeket a Kalmárkirályok vezeték, kik csupán névlegesen királyok: a rossz nyelvek szerint inkább ravasz haramiavezéreknek kéne nevezni őket.

Iparuk, mezőgazdaságuk említésre nem méltó, hiszen még a legszegényebbek is rendelkeznek egy-két szekérral, vagy ha mással nem, pár kivénhedt számmal, melyek még tökéletesen alkalmasak pár karavánút bejárására.

Jelentősek viszont a hercegségek alkímistái, kiknek munkálatait homály s számos babona övezi: a szóbeszéd szerint aranyat csinálnak, titkos, ősi receptekből mérget kevernek, s még maguk a kalmárhercegek is versengenek kegyeikért.

Más fajok birodalmai

Félszerzetek

A félszerzetek hatalmas szigete délen terül el a Gyöngy-tengeren. Birodalmuk az örök nyár országában található, ahol télen sosem hull a hó, és számunkra felfoghatatlan növény,- és állatfajták élnek meg ott.

Az utóbbi pár évszázadban emberek és félszerzetek kapcsolata kevésbé bizalmatlan, mint a régebbi korokban, s ez a nyitottság a fajok közti kereskedelem felvirágzását jelentette. A Szűz-öblön keresztül gyakran járnak hajók a sziget s a hercegségek közt.

Amint minden kisgyermek tudja, a félszerzetek alacsony, fürgé és gyors észjárású, de felettébb makacs teremtmények. Kis falvakban élnek, melyek vezetői a thánok, központosított hatalommal nem rendelkeznek.

Elfek

A délceg elfek két nagy kiterjedésű erdőséggel bírnak, melyek birodalmukat képezik. Délen terül el a Eliannar erdőség, melynek bejárásához a szóbeszéd szerint két holdhónap sem elegendő, s melyről más fajok fiai és leányai vajmi keveset tudhatnak. Ők a külvilágtól elzártan élnek, nem kérnek a háborúból és hírekből. S ha valaki mégis lenne oly ostoba, hogy megközelítse Eliannart, még be sem ért a fák közé, de torkában már tollas vessző áll.

Nyugaton található a Nasilinar-edőség, s a Querros-szerte ismert elfek innen származnak, hiszen jóval érdeklődőbbek a külvilág felé, mint déli testvéreik. De az ő erdejük is tiltott.

Nasilinart nem lehet emberi mértékekkel mérni: az elf-lakok szétszórtan helyezkednek el, nem zsúfolódnak össze településekké, birodalmukat erős mágia védi, nem elf-vérű határát át nem lépheti. Az idegen földek követeit a Ligetben fogadják, mely tulajdonképpen elővárosként szolgál, a népek itt bonyolítják le üzleteiket, s míg meg nem sérti a Liget Békéjét, bárki emberfia korlátlan ideig élhet ott.

Törpék

Hazájuk az Ezüst-hegység nyugati része, a 'Fellepszirtek' névre hallgató nyúlványa. Birodalmuk föld alatti településeit mély és végtelennek tűnő barlangok kötik össze, melyekben közönséges halandók semmi rendszert nem látnak, s törpe kísérők nélkül aligha eltévedvén éhen vesznének.

A törpékről köztudott, hogy alacsony, szikár és szívós teremtmények, kik mesterei a köveknek, fémnek és drágaköveknek, és tudásukat nem kevés hengegessel megtoldva szívesen megosztják Querros más népeivel is. Akadnak köztük kalandvágyó fajták, akik járják a világot, kovácsműhelyeket nyitnak, s valljuk meg, még a legbékésebb emberek is megcsodálják kezük munkáját,- bár a legtöbb törpe mégiscsak hegyek közelében, vagy a barlangok mélyén érzi igazán jól magát, s nem áhítja a külvilág nyüzsgését.

Birodalmuk élén a khravak áll, ki hasonlatos a mi királyainkhoz, tizenkét tanácsosa a nagy nemzetségek vezetőiből kerül ki.

Orkok

Az orkok sajátos szereppel bírnak Querros életében: kétszer bukkantak fel a történelem folyamán. Őshazájuk, az Ezüst-hegységtől északra elterülő vidék, s a kontinens szívébe vezető út mindig is járhatatlan volt, két esettől eltekintve. A Másodkor hajnalán egy nagyobb olvadásnak és pár enyhébb télnek köszönhetően a Rém-hágó járható lett, és több tucatnyi merész ork özönlött le a hegyekből. Létük nem hagyott a meséknél mélyebb nyomot a történelemben: a hágó az időjárás helyrerázódása után ismét járhatatlan lett, a hódítókat pedig elfelejtették, és hosszú évszázadokig csupán a mondák lényei tekintették őket, még a sokat látott kalandozók vagy bölcsek sem támaszthatták alá létüket.

Az Ötödökor elején a hágó egy pusztító földrengésnek köszönhetően ismét alkalmas lett a közlekedésre, s rövid időn belül ugyancsak felbukkantak, de ezúttal nem egyedül: egy barbár hegyi csoport szintén otthonának mondhatja a zord vidéket.

S hogy minek köszönhető, hogy a heves vérű ork hordák nem özönlötték el Querros földjeit? A válasz egyszerű: a Rém-hágón még nyaranta is veszélyes a közlekedés, és számos karaván tűnt már el az ormok és völgyek nyaktörő útvesztőjében, nagyobb seregek átjárása pedig teljességgel lehetetlen volna.

Az orkok közösségét több kisebb-nagyobb egymással folyvást harcban álló nemzetség alkotja, de nyaranta, amikor a nap a legmagasabban van az égen, egy tucat napra összeülnek egy mély völgyben, és a háborúskodást félretéve meghányják-vetik ügyes-bajos dolgaikat. Ezt a szokást a Rém-hágón átjutott orkok is megtartják.

Remélem, munkám nem volt hiábavaló, s valamelyest eloszlattam a téveszméket hatalmas világunkról, így akiket jószág köt és föld, vagy netán vagyonuk oly csekély, hogy nem áll módjukban idegen országokat bejárni, valamelyest talán azok is kárpótolva érzik magukat.

Nagy gonddal és körültekintéssel írta;

Elandor Kimissen,

Helior tudós papja

5437. XXXX. 19.

Egnori idő szerint 1233-ban